

..אני בתוך פריג'ידר!

(המשך מעמוד 22)

סתם ישבתי שעה במכונית בגשם ונהניתי — אני מסתכל קדימה. מהרהר, מה עליי לעשות עם עצמי. זה לא תכליתי להרהר כמה שקרה, ומה היה קורה "אילו". ברור שהיום לא הייתי מוציא את גור החוצה. מפיקים לקחים בחיים, ביחוד ברור כל-כך קשה. אני מנסה לברוק מה צפוי לי בשירות בתיהסוהר. או במילים אחרות: לכמה זמן שמו אותי בפריג'ידר.

ככה הייתי עם כולם. לכן אין לי מושג מה פיתאום הפיצו כאילו היתה לי מערכת-יחסים מיוחדת עם צבי גור. זה לא נכון! אולי הוא היה קצת יותר מיוחס. מהסיבה הפשוטה שהייתי זקוק לו. הוא אמר, עילוי במיקצוע שלו ואני רציתי לצבוע את החומה של הכלא, שיהיה לזה צביון יותר נורמלי. שלא יהיה כזה אפור. מכיוון שלשכור צייר מבחון. היה עולה הון-ענקי, נזקקתי לשירותיו של גור. יהי עם גור עבדו עוד שני אסירי-עולם — אחד צעיר והשני מבוגר. היושב על רצה. היתה בינינו בריוק אותה מערכת-היחסים. אלא מה? הם לא ברחו. חוץ מזה, השם צבי גור מעורר כאלה תגובות בארץ. אני נוטה להאמין בבני-אדם. סמכתי גם על זה שלי זה לא יקרה. כל אחד חושב ככה. עד למיקרה שלו. לא קיבלתי סטירת-לחי בנושא הזה.

לא אשכח את הרגע הזה שבו הודיעו לי באיתורית שגור נעלם. הרגשתי כמו רף נייר שטילטלו אותו חזק. כלומר: עברתי שנים, והשקעתי, והשקעתי, ור פיתאום — הכל מתהפך!

הפגיעה היתה מאוד אישית. עוד כלילה שהוא נעלם הצעתי לנציב רפי סויסה להתפטר מהשרות. אני מאמין בקבלת אחריות.

מרוע רק אני לקחתי אחריות? היו גם קציני-מטה שקיבלו לתיקיהם האישיים הערות. נכון, הם ממשיכים בתפקידהם, ואני לא, אבל הם לא קיבלו הוראות לעזוב את תפקידהם. אילו הייתי מתאמץ, הייתי יכול להכניס אנשים נוספים למערכות, להרביק אנשים נוספים באשם. אבל יש לי חינוך למפקדים.

אני יודע שאני נשמע לך מליצי, אבל אף פעם לא חיפשתי מיטריה, או שותפים-לאשמה. לפני הקריירה שלי כבתי-הסוהר שירתי במישמר-הגבול. תמיד נהגתי כך. בכלל, בכל הפרשה הזאת, כולם סביבי היו כלחץ. הכל תסס ורגש, ואני הייתי האדם הכי שקט.

מאז שעובתי את הכלא, לא ביקרתי שם. אין לי מה לומר לאנשים — גם לצוות וגם לאסירים. אני פוגש אנשים ליד הדר-האוכל. לפעמים, אני שואל אותם, "מה שלומך?" או "מה נשמע?". אני מרגיש את המבוכה שלהם. קשה להם. היינו מאוד קשורים, ומדובר על הסוהרים, העובדים הסוציאליים, הביטחון, האסירים, ופיתאום כזאת סיי טואציה שאני כמבוכה והם כמבוכה, ואני שונא את המבוכות האלה.

..סויסה שלח

לי פרחים!

את צבי גור? בטח שלא ראיתי אותו מאז! מה פיתאום? אין לי מה לדבר איתו.

אחרי שתפסו אותו הכניסו אותו אליי. הוא ככה ודיבר במשך שעה. אני לא חושב שמישהו ראה אותו בוכה לפניכן.

לא הוצאתי מילה מהפה. בתום השעה, אמרתי לו: אני לא מאמין לאף מילה שלך! גם בין העבריינים יש טיפוסים — עד כמה שזה יישמע לך מוזר — ישרים. בררנם הם. הכעס על גור הוא מכל הקצוות, בקרב האסירים. נכון, חלקם כועסים עליו מטעמים אגואיסטיים, שהחמירו את הנוהלים עימם בגללו, אבל חלקם כועסים עליו כי הפר אמון.

אני לא כועס עליו. יכול להיות שאני נשמע ככה, אבל בדרך-כלל אני משתדל להבין בני-אדם. אני לא יכול להציע כאן דיאגנוזה למה שקרה. זה לא עניין של כועס עליו או לא. הוא שבר את האמינות שלו אצלי. סתם עבריון שאין מה להתייחס אליו. אני לא חושב עליו כעל האיש שקטע לי את הקריירה, או הפסיקה זמנית. עברתי הרבה מאוד בחיים. אין לי מה להתחשבן עם אסיר. גם את מישמר-הגבול עזבתי בזמנו בטריקת-ידלת. היו לי חילוקי-דעות עם חברים לעבודה. או להתחשבן עם אסיר?

בכלל, אני חושב ומנתח מה קרה. הנה, אתמול נסעתי לרמת-הגולן, בגשם. נהניתי מהגוף, ובעיקר מהגשם.

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 5-6-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75

ושמירה על בריאותך ורכושך

למחזיקי ישראל

חיג נלכרנו, 03-287651

למסירת מודעות לוח, מודעות מסגרת ומודעות משפחתיות

בשעות 8.30 – 17.00

OVERNIGHT

התקשר/י אלינו עד 9.00 בערב.

ועבודה הסדר שלך תהיה אצלך

למחרת בבוקר. שרות OVERNIGHT

בתעריף הכי נמוך בעיר.

כדאי לגרפיקאים ופרסומאים.

רוני צפריך 03-447363

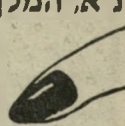
שולה

ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית. תחזוקת באחריות וכן השתלת ריסים קורסים מזורזים לבניית ציפורניים

ת"א, המלך ג'ורג' 89

טלמונים:
282969
284919
295318

השתלת ציפורניים

זקוק דחוף למודעה?

מודפס כפון

לשרותך 24 שעות ביממה

38 38 38

03- לבעלי כרטיסי אשראי בלבד

סוהר פולק
לא מחפש מיטריה

אין לי כל כוונה להיות שם הרבה זמן. אני לא מסוגל. אני מבין שברגע שסויסה — יש לי המון הבנה איתו, הוא גם שלח לי פרחים הביתה, כשכל זה קרה — יחליט לקדם אותי, הוא עלול לזכות במיקלחת צוננים ולביקורת ציבורית.

בכל זאת, אני מאמין בו ומקווה, בעיקר מקווה. אם אתגרה — אצא מהמערכת. נראה שאלך ללמוד.

לא איכפת לי לארגן איוה בית-סוהר חדש. העיקר לעשות משהו לאדם עם ניסיון ומרחב כמוני, שרגיל לשעות עבודה כל-כך רבות, והו צורך. אבל השאלה היא: כמה זמן זה לארגן מצבי היה קל יותר, אילו הייתי שוקע בדיפרסיה, או היה לי קל לשקוע, להסתלבט. אבל אני מעדיף לנתח דברים בהיגיון, לשקול אפשרויות: לא כך — אז כך.

יש לי מצבי-רוח. ועוד אירך: אבל אין לי מצב רוח שחור משחור מעבר לחמש דקות. אם אכנס עכשיו למצב שאחשוב, נוריסטופ. כמה אני דפוק ורע לי, כמה אני קורבן — מה ייצא לי מזה? נכון שאני כעוס לכמה דקות, אבל אז אני מביט קדימה.

אני עוד לא מברר תכל'ס את עתירי. מדוע? בשביל מה? בשביל מה, להלחץ אנשים? מה ייצא לי מזה עכשיו — תשובות מעורפלות? אני מבין את מצבו של סויסה. אם ארגיש כך הרבה זמן — אפרוש:

בינתיים אני מפנה חדר ברירתי והופך אותו לסטודיו. אני אוהב לצייר, ולא היה לי זמן להתמסר לזה. אני מתכוון לחזור ולטייל ברחבי הארץ. מעולם לא הייתי בחו"ל, ואין לי שום כוונה לעשות זאת בקרוב. אני רץ עכשיו לאסיפת-הורים של הבת שלי. מתי היה לי זמן ללכת לדברים כאלה? זהו הגזמתי במדיניות שלי. לא עברתי במפורש על ההוראות, אבל כיום כבר יש הגבלות מפורשות, שלא להוציא אסירים כמו גור מהכלא, לפחות תרמתי נששו בנושא הזה. עשיתי פאשלה, ואני משלם עליה.